

عنوان مقاله:

بررسی ویژگی های زبانی در رمان بوف کور صادق هدایت و نمایشنامه ی در انتظار گودو ساموئل بکت

محل انتشار:

دومین کنفرانس سراسری مطالعات و یافته های نوین در حوزه فرهنگ، تاریخ و ادبیات ایران (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد خسروی شکیب - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه لرستان

سیده مروارید حسینی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

صادق هدایت و ساموئل بکت از نویسندگان برجسته ای هستند که از ویژگی های زبانی مشترکی در آثارشان استفاده کردند و مهم ترین ویژگی های زبانی رمان بوف کور و نمایشنامه در انتظار گودو تکرار، ترکیبات جدید و ابتکاری، ترکیبات بی ربط و بی معنا، استفاده از کلمات و اصطلاحات عامیانه، کنایات، غیر منطقی بودن جملات، آهنگین و شاعرانه بودن برخی جملات، استفاده فراوان از جملات پرسشی و... است و پر بسامدترین ویژگی زبانی در این دو اثر «تکرار» است که به یکی از مختصات ساختاری در این دو اثر تبدیل شده است و شاید بتوان گفت که تکرار در رمان بوف کور هدایت و نمایشنامه ی در انتظار گودو بکت به خاطر برجسته کردن موضوع برای مخاطب، تاکید و نشان دادن یکنواختی زندگی و تکرار روزمرگی است. هدایت از زبان ترکیبی عامیانه یا محاوره ای و ادبی برای نوشتن رمانش استفاده کرده است، اما بکت از زبان محاوره ای و عامیانه بهره برده است. در مقاله ی حاضر ابتدا به بررسی مهم ترین ویژگی های زبانی در این دو اثر می پردازیم و آنگاه به تشابهات و تفاوت های زبانی آنها خواهیم پرداخت.

کلمات کلیدی:

بوف کور، در انتظار گودو، رمان، نمایشنامه، ویژگی های زبانی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1476085>

